

EEN ECHT AVONTUUR

Ring... ring... de telefoon. Moeder neemt de haak op. „Met mevrouw van Dijk... Ja best... hoor... Ja, ik zal het zeggen. Ze zullen het heerlijk vinden. Dag! Tot ziens!” De tweeling staat nieuwsgierig te luisteren. „Wie was dat, moeder, wat gaat er gebeuren?” — „Dat was oom Rob. Hij vroeg of jullie vanmiddag naar de televisie komen kijken. Hij komt jullie om vier uur met de auto uit school halen.” — De meisjes dansen van pret. „Hoera!” roept Ria.

„Pas maar op dat jullie niet hoeven schoolblijven,” plaagt moeder. Nee, stel je voor. Oom Rob is de leukste oom van de hele wereld. Hij lacht bijna altijd en hij zit vol grappen.

Oef... wat duurt de middag lang. „Hoe laat zou het zijn?” fluistert Ria soms. Maar dan legt Mia haar vinger tegen haar mond. „Ssssst.” Ze heeft geen zin om straf te krijgen. 't Laatste half uur vertelt de juffrouw een verhaal. Dan gaat de tijd wél vlug. En dan, als er gedankt is, rennen ze als de eersten de grote schooldeur uit, het plein op. Oom Rob is er nog niet. Bij het hek staat alleen een oude dame. Maar... aan de overkant staat de auto. Oom Rob is zeker even boodschappen doen. „Ik weet wat,” juicht Ria, „we gaan er vast in-zitten, ergens achterin. Dan denkt hij dat we er niet zijn en als hij dan weg wil rijden springen we ineens te voorschijn.” „Ja, ja!” Mia vindt het een pracht plan. Oom Rob houdt hen zo vaak voor de mal. Ria doet de deur open en achter elkaar glijpen ze naar binnen. Ze hurken neer op de vloer en de geruite deken die op de achterbank ligt trekken ze over zich heen. Stil luisteren ze of oom Rob soms roept. Maar ze horen alleen het ge-joel van de schoolkinderen. Over een poosje zullen ze er uit gaan. Ze willen oom Rob niet te lang laten wachten. Opeens wordt het voorste portiek open gerukt. Iemand valt met een bons achter het stuur zodat de hele wagen schokt. Meteen begint de motor te brommen, en voor ze het weten is de auto weggereden. Een beetje angstig zoekt Ria de hand van haar zusje. „Oom Rob is boos,” fluistert ze. Mia zit heel stil. Dat is erg. Het was toch maar een grapje? Straks, als hij stilstaat zullen ze het uitleggen. Maar de auto staat niet stil. Ze rijden, rijden... Aan het schokken kun je merken dat het heel hard gaat. Waar gaan ze naar toe? Zó ver is het toch niet naar oom Rob. Ria schuift de deken een eindje opzij. Ze richt zich een beetje op en kijkt naar de brede rug voor haar. Met een kreetje van schrik duikt ze weer terug. Oooh? Oooh! „Wat is er?” vraagt Mia. En omdat ze geen antwoord krijgt gluurt ze ook onder de deken uit. Maar nog vlugger dan Ria schiet ze terug. Oooh! Oooh! Hoe kan dat? De man achter het stuur... is oom Rob niet. 't Is een vreemde meneer met een vreemde jas en een heel kaal hoofd. Oooh! „Misschien heeft hij de auto van oom Rob gestolen,” fluistert Ria. „Ik wil er uit,” jammert Mia. „Stil toch.” Maar de motor bromt en de

meneer achter het stuur hoort niets. Ria tast naar de knop van het portier. Haar ogen staan angstig in haar wit gezicht. „Ik... ik zal de deur opendoen, en dan springen we eruit. Eerst ik en dan jij.”



Mia kijkt bang naar de snel voorbijschietende bomen. En opeens huult ze hardop: „Nee niet doen, niet doen.” Nu hoort de meneer het wel. Hij schrikt. Even slingert de auto. Dan staan ze stil aan de kant van de weg. Het kale hoofd draait zich om en ze zien een vriendelijk gezicht met lachrimpeltjes om de ogen. „Wat is dat nu?” vraagt hij verbaasd. Ria durft het beste. „Dit is de auto van oom Rob!” stottert ze, „en die hebt u gestolen.” „Ja,” valt Mia bij, „want oom Rob zou bij school op ons wachten. En toen zijn wij in de auto gaan zitten en toen... toen hebt u 'm meegenomen. De meneer lacht. „Hebben jullie wel eens meer in de auto van oom Rob gezeten?” Ze knikken ijverig. „Vaak genoeg.” „Heeft hij ook zo'n leuk spiegeltje. En hier zo'n vakje om pakjes in te doen? En luister eens naar de claxon. Gaat die bij oom Rob net zo? Zal ik het eens vertellen? Jullie zijn in de verkeerde auto gaan zitten.” Ze geloven het direkt. Zo'n vriendelijke meneer kan geen autodief zijn. Maar hoe komen ze nu bij oom Rob? De meneer weet er ook geen raad op. Hij heeft echt geen tijd om dat hele eind weer terug te rijden. En dan... dan stopt er opeens naast de auto de gele motorwagen van de wegenwacht.

„Pech meneer?”

't Verhaal is vlug verteld. De wegenwacht lacht. „Dat is net een karweitje voor mij,” zegt hij. Even later rijdt de gele motorwagen terug. In het zijspan zitten twee kleine meisjes. Ze kijken nu niet bang meer. O nee! Ze genieten met stralende gezichtjes.

Als ze bij hun huis komen zien ze de auto van oom Rob. Moeder en oom Rob staan bij het hek en kijken ongerust de weg af.

„We zijn hier!” roept Ria. En Mia staat zomaar rechtop met haar beide armen te zwaaien. Ze moeten allemaal binnenkomen en vertellen en theedrinken. Dan gaat de wegenwacht weer op zoek naar mensen die hem nodig hebben. De meisjes gaan met oom Rob mee. 't Was een heerlijke middag. Een middag met een echt avontuur.